

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาของปัญหาและปัญหา

การอยู่ร่วมกันของมนุษย์ในสังคมก่อให้เกิดความแตกต่างในด้านต่างๆ เช่น ด้านความศรัทธา ความเชื่อ ความคิด วัฒนธรรมประเพณี เป็นต้น ความแตกต่างเหล่านี้ทำให้ ศาสนาอิสลามถูกประจานมายังมนุษยชาติ โดยมีบรรดาเราะสูลของ อัลลอฮฺ ﷺ ทำหน้าที่เผยแผ่ศาสนา อัลอิสลามซึ่งเป็นศาสนา ณ ที่อัลลอฮฺ ﷻ และเป็นแนวทางที่ถูกต้องแก่มวลมนุษยชาติ

อัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวไว้ในคัมภีร์อัลกุรอานว่า

﴿ إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ ﴾

﴿ يَا مَعْشَرَ الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّبِعُوا هَادِيَ الَّذِينَ ظَلَمُوا ﴾ (19)

ความว่า “แท้จริงศาสนา ณ อัลลอฮฺนั้นคือ อัลอิสลาม”

(อาละอิมรอน: 19)

เมื่อศาสนา ณ ที่อัลลอฮฺ ﷻ นั้นคืออัลอิสลาม จึงจำเป็น สำหรับบรรดาเราะสูลผู้เป็นศาสนทูตของพระองค์ที่ต้องทำหน้าที่อะวะฮฺตามแนวทางของพระองค์ให้สมบูรณ์ที่สุด โดยทำการเชิญชวนมนุษยชาติสู่การเคารพภักดีต่อพระองค์ เพียงองค์เดียว และหันห่างจากสิ่งชั่วร้ายมีดมนทั้งหลายสู่หนทางแห่งแสงสว่าง และจากการเคารพภักดีผู้ถูกสร้างสู่การเคารพภักดีผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งหลาย

อัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวในอัลกุรอานว่า

﴿ وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ

﴿ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ فَمِنْهُمْ مَّنْ هَدَى اللَّهُ وَمِنْهُمْ مَّنْ حَقَّتْ

ความว่า “แท้จริงได้มีชายคนหนึ่งกล่าวว่า : โอ้ท่านเราะสูล
ของอัลลอฮฺ นบีของเราคือนบีอาดัมใช้ใหม่ ท่านนบี ﷺ ตอบว่า:
ใช้. เขาถามต่อว่า : แล้วระหว่างนบีอาดัมและนบีนูหฺมีระยะห่าง
เท่าใด ท่านนบีตอบว่า หนึ่งสหัสวรรษ”

(บันทึกโดย Ibn Hibbān, 2009: 6190)

เมื่อเวลาผ่านไปหลายยุคหลายสมัย พวกเขาที่หลงลืมพระเจ้าที่แท้จริงและเคารพ
สักการะรูปปั้นซึ่งมีต้นเหตุมาจากการกระชับกระชახของชัยฏอน ² หลังจากที่คนดีในหมู่พวกเขา
ตายไป พวกเขาที่เศร้าเสียใจ จึงเป็น โอกาสของชัยฏอนที่จะหลอกให้พวกเขาสร้างรูปปั้นขึ้นเพื่อ
เป็นการรำลึกถึงคนดีเหล่านั้น และเมื่อกาลเวลาผ่านไปจนถึงช่วงสมัยของประชาชาติของท่าน
นบีนูหฺ ﷺ กลุ่มชนของท่านก็ก้มหน้าก้มตาสักการะรูปปั้น ทั้งๆที่ไม่รู้ว่ามีที่มาจาก ที่ใดและรู้แต่
เพียงว่าบรรพบุรุษของพวกเขาได้ปฏิบัติมาก่อนหน้านี้เท่านั้นและพวกเขาเชื่อว่ารูปปั้นที่พวกเขา
สร้างขึ้นนั้นจะสามารถให้ทุกข์และสุขได้ อีกทั้งยังสามารถให้โทษและยังประโยชน์กับพวกเขาได้
พวกเขาจึงผินหลังให้กับแนวทางอันถูกต้องและหันหน้าสู่การเคารพสักการะบูชารูปปั้นและสร้าง
รูปปั้นเพิ่มขึ้นด้วยน้ำมือของพวกเขา

อัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวในอัลกุรอานว่า

﴿ وَقَالُوا لَا نَدْرَأُ الْهَتَاكُمُ وَلَا نَذَرُ وَلَا سُوَاعًا وَلَا يَغُوثَ

وَيَعُوقَ وَنَسْرًا ﴾ (23)

(23 : ๕)

ความว่า “และพวกเขาได้กล่าวว่า พวกท่านอย่าได้ทอดทิ้ง
พระเจ้าทั้งหลายของพวกท่านเป็นอันขาด พวกท่านอย่าได้
ทอดทิ้งมัดศุ และศุวาอ และยะฆูษ และยะ อู๊ก และนัซรุ เป็นอัน
ขาด”

(นูหฺ: 23)

² ชัยฏอน หมายถึง ลูกหลานของ งิบลิส และพรรคพวกของมันทั้งที่เป็นญินและมนุษย์ ซึ่งเป็นมารร้ายที่คอย
หลอกลวงมนุษย์ให้หลงผิด (Ibn Manzūr, 2003: 5/115)

อัลลอฮ์ ﷻ จึงได้ส่ง ท่านนบีนูหฺ ﷺ ซึ่งเป็นศาสนทูตของพระองค์ให้ทำการ
 คະဝះສຸກລຸ່ມຂົນຂອງທ່ານສູ່ການເຄາກພັກດີຜູ້ທຽມສ້າງສຽງສຽງທັງຫຼາຍແລະຊື່ແນະນາວາທາງທີ່
 ູກຕ້ອງ ແລະ ໄດ້ກ່າວແກ່ພວກເຂົາ ກ່ວາຮູບປັ້ນທີ່ພວກເຂົາສ້າງຂຶ້ນ ເພື່ອບູຮານນີ້ມີໄດ້ຍິນຫຼືເຫັນ ແລະ
 ມີໄດ້ຍັງປະໂຫຍັນອັນໃດເລີຍ ຫວ່າກຸ່ມຂົນຂອງທ່ານກໍຍັງຫມຸ່ມຫມຸ່ມຢູ່ກັບການຫລ່ຽງແລະເຊື່ອວ່າການ
 ເຄາກພູຮາຮູບປັ້ນທີ່ໄດ້ສືບທອດມາຈາກບຽນບຽນຂອງພວກເຂົານັ້ນເປັນສິ່ງທີູ່ກຕ້ອງ ທ່ານນບິນູ ເຊິ່ງ
 ຈຶ່ງໄດ້ໃຊ້ຄວາມອາດທັນແລະພາຍາມໃນການຄະວະສຸກລຸ່ມຂົນຂອງເຂົາທັງກາງວັນແລະກາງຄືນ ທັງໂດຍວິທີ
 ລັບແລະເປີດເຜີຍ ດຶງແມ່ນທ່ານຈະພາຍາມອາດຫຼາຍກໍຕາມ ຫຼາຍກໍຕາມທີ່ໄດ້ຮັບຄື ກຸ່ມຂົນຂອງທ່ານ ໄດ້ຮັບຮູບ
 ອອກຈາກທ່ານ ແລະຕ່າງໃຊ້ນີ້ວຸດຮູບຂອງພວກເຂົາທັງນີ້ເພື່ອ ມາໃຫ້ໄດ້ຍິນການຄະວະສຸກຂອງທ່ານ ການ
 ໂຕ້ຕອບຮ່ວມ ທ່ານແລະກຸ່ມຂົນທີ່ບໍ່ສຸກທາງຈຶ່ງໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນ ກະນັ້ນກໍຕາມທ່ານກໍຍັງໃຊ້ຄຳພູດທີ່ດີເພື່ອ
 ຊື່ແນະນາວາຂອງການຄະວະສຸກຂອງທ່ານ ແລະ ຍັງຕໍ່ການຄະວະສຸກລຸ່ມຂົນຂອງທ່ານເປັນເວລາ
 ຍາວນາວາດຶງ 950 ປີ ອັດກຸຣອານ ໄດ້ຍິນຍັດຶງການຄະວະສຸກຂອງທ່ານອັນຍາວນານນີ້ວາ

﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَلَبِثَ فِيهِمْ أَلْفَ سَنَةٍ إِلَّا

خَمْسِينَ عَامًا فَأَخَذَهُمُ الطُّوفَانُ وَهُمْ ظَالِمُونَ ﴿١٤﴾

(14: ๕ ๖)

ຄວາມວ່າ “ແລະ ໂດຍແນ່ນອນເຮົາໄດ້ສົ່ງນູ ໄປຍັງຫມູ່ຂົນຂອງເຂົາ ແລະ
 ເຂົາໄດ້ຢູ່ຮ່ວມກັບພວກເຂົາເທິງພື້ນດິນເທິງທ້າວາດປີ (950 ປີ) ດັ່ງນັ້ນ
 ອຸທກກຸຣອານ ໄດ້ກ່າວວ່າພວກເຂົາເວລາທີ່ພວກເຂົາເປັນຜູ້ອຸຮາມ”

(ອັດອັງກະບູດ: 14)

ເປັນທີ່ນຳເສົາໃຈທີ່ມີ ຜູ້ສຸກທາຈຳນວນ ນ້ອຍ ທຳໃຫ້ທ່ານນບິນູ ເຊິ່ງຮູ້ສຶກທ້ອທ້າແລະ
 ເສົາໃຈໃນການປຸກເສຣສຸກທາຂອງກຸ່ມຂົນຂອງທ່ານ ດັ່ງນັ້ນອັດກຸຣອານ ເຊິ່ງໄດ້ກ່າວວ່າ ຈະບໍ່ມີຜູ້ສຸກທາ
 ຫຼັງຈາກນີ້ແມ່ນຢູ່ເປັນຄົນດຶງ ທ່ານນບິນູ ເຊິ່ງໄດ້ຂໍອຸອາໃຫ້ພຣະອັດກຸຣອານທຽມກຸ່ມຂົນຂອງເຂົາ
 ແລະພຣະອັດກຸຣອານໄດ້ຕອບຮັບອຸອາແລະທຽມກຸ່ມຂົນໃຫ້ທ່ານສ້າງເຮືອທີ່ໃຫຍ່ໂຕ ແລະເມື່ອທ່ານໄດ້ເລີ່ມສ້າງ
 ເຮືອຂຶ້ນ ແລະກຸ່ມຂົນທີ່ປຸກເສຣສຸກທາໄດ້ຜ່ານມາຍັງທ່ານ ຕ່າງກໍເວົ້າເຮົາເຮົາເຮົາເຮົາເຮົາເຮົາເຮົາເຮົາເຮົາເຮົາເຮົາ
 ຂອງພວກເຂົາຢູ່ນັ້ນກາງທະເລທຽມແລະບໍ່ມີທະເລແມ່ນ້ອຍທີ່ຈະສາມາດໃຫ້ເຮືອດ່ວນໄດ້ ເມື່ອ
 ທ່ານໄດ້ເສົາຈາກການສ້າງເຮືອແລ້ວ ພຣະອັດກຸຣອານກໍມີຄຳບັນຍາຍໃຫ້ບຽນບຽນບຽນຜູ້ສຸກທາຈາກກຸ່ມ
 ຂົນຂອງເຂົາ ແລະໃຫ້ບຽນບຽນ ສັດທັງທຸກຊະນິດເປັນ ກຸ່ມ ແລະເມື່ອທຸກກຸ່ມ ຈຶ່ງໄດູ້ກຕໍາເນີນເຮືອຍັດຶງແລ້ວ

พระองค์ จึงได้สั่งให้น้ำพุ่งออกมาจากรอยแยกของโลก และสั่งให้ท้อง ฟ้าหลั่งน้ำฝนลงมาอย่างมากมาย ผืนแผ่นดิน จึงเต็มไปด้วยน้ำ ผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลายต่างหนีความตายที่่างกรายเข้ามา แต่บั้นปลายของพวกเขาคือจมลงสู่ผืนน้ำ และผู้ที่อยู่บน เรือทุกคนต่างปลอดภัยตามที่พระองค์ ได้ทรงสัญญาไว้ และท่านยังได้เห็นลูกของท่านซึ่งปฏิเสธศรัทธา จึงเรียกชักชวนให้ขึ้นเรือพร้อมกับท่าน แต่เขาปฏิเสธและยังกล่าวอีกว่า ฉันจะปีนขึ้นไปบนยอดเขาสูงแน่นอน น้ำย่อมไม่ถึงที่นั่น แต่แล้วน้ำก็ถึงที่เหล่านั้น และบั้นปลายของพวกเขาย่อม ไม่มีผู้ใดรอดมาได้แม้เพียงคนเดียว

เมื่อเหตุการณ์ดังกล่าวเสร็จสิ้น อัลลอฮฺ ﷻ ได้มีคำบัญชาไปยังฝนให้หยุดตกและให้น้ำซึมซาบเข้าในดิน และเรือของท่านได้จอดอยู่บนเขาที่ชื่อ “ญุดีย์”

อัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวถึงเหตุการณ์ดังกล่าวในอัลกุรอานว่า

﴿ وَقِيلَ يَا رَأْسُ أَبِ لِي مَاءٍ كِ وَبِنَسْمَاءِ أَقْلِي وَغِيصَ الْمَاءُ وَفُضِيَ

الْأَمْرُ وَأَسْتَوَتْ عَلَى الْجُودِيِّ وَقِيلَ بُعْدًا لِلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٤٤﴾

(44 : ٤)

ความว่า “และได้มีเสียงกล่าวว่า ผืนดินเอ๋ย จงกลืนน้ำของเจ้า และฟ้าเอ๋ยจงหยุดและน้ำได้ลดลงและกิจการได้ถูกตัดสิ้น และมันได้จอดเทียบอยู่ที่ภูเขา ญุดีย์ และได้มีเสียงกล่าวว่า ความ หายนะจงประสบแก่หมู่ชนผู้ธรรมเถิด”

(สูด: 44)

อัลลอฮฺ ﷻ ได้มีคำสั่งให้ท่านนบีนูหฺ ﷺ ลงจากเรือพร้อมด้วยบรรดาผู้ศรัทธา ซึ่งพระองค์ได้กล่าวในอัลกุรอานว่า

﴿ قِيلَ يٰ نُوحُ اهْبِطْ بِسَلَامٍ مِّنَّا وَبَرَكَاتٍ عَلَيْكَ وَعَلَىٰ أُمَمٍ مِّمَّنْ

مَعَكَ وَأُمَّمٌ سَنُنْتِجُهُم مِّمَّ يَمْسُهُمْ مِّنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٤٨﴾

(48 : ٤)

ความว่า “ได้มีเสียงกล่าวว่า ใ้ญ่ หุเอ๋ย จงลงไป (จากเรือ) ด้วย
ความศานติจากเรา และความจำเริญแก่เจ้า และแก่กลุ่ม มชนที่อยู่
กับเจ้า (ชาวเรือ) และกลุ่มชนอื่นที่เราจะให้พวกเขาหลงระเรีง
แล้ว การลงโทษอย่างเจ็บปวดจากเราก็จะประสบแก่พวกเขา”

(ฮุด: 48)

ท่านนบีนุหฺ عليه السلام ได้ลงจากเรือพร้อมประชาชาติของท่านที่ศรัทธา และได้ใช้ชีวิต
อย่างสันติ สงบสุข

จากการศึกษาชีวประวัติและ เทคนิค การตะวะฮฺของท่านนบีนุหฺ عليه السلام เมื่อนำมา
เปรียบเทียบกับสังคมปัจจุบัน จะเห็นได้ว่ามิได้มีข้อแตกต่างสักเท่าใดนัก เพราะปัจจุบันมนุษย์ ส่วน
ใหญ่ต่างหลงลืมอัลลอฮฺ ﷻ พระผู้เป็นเจ้าที่ แท้จริงและหันกลับสั๊กกา ระบุขาสิ่งอื่นนอกเหนือจาก
พระองค์ หลงมัวเมาไปกับสังคมอันจอมปลอม ที่มีได้มีสาส น้จากพระเจ้า ดังนั้นการตะวะฮฺในสมัย
ปัจจุบันจึงมีความ มยากลำบากอยู่ไม่น้อย ในระบบสังคมประชาธิปไตยที่มนุษย์สร้างขึ้นมาเอง เพราะ
พวกเขามักจะอ้างสิทธิมนุษยชนที่มีควรไปก้าวก้าว

ด้วยเหตุดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัย มีความสนใจที่จะศึกษาค้นคว้าเรื่อง การศึกษา
วิเคราะห์เทคนิคการตะวะฮฺของท่านนบีนุหฺ عليه السلام ในสุเราะฮฺนูหฺ ซึ่งการวิจัยนี้ทำให้ผู้วิจัยสามารถรู้
วิธีการ และเทคนิค การตะวะฮฺ สาเหตุที่มาของปัญหาและวิธีการแก้ปัญหา เพื่อให้ น้ กดาอีย³
บรรดาอะละมาอ์ และนักวิชาการมุสลิมที่ทำหน้าที่ตะวะฮฺจะได้สืบทอดมรดกของท่านนบีนุหฺ عليه السلام
ในการเผยแพร่แนวทางอันถูกต้องแก่มวลมนุษยชาติต่อไป

1.2 อัลกุรอาน อัลหะดีษ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.2.1 อัลกุรอาน

การตะวะฮฺคือการเผยแพร่สัจธรรมโดยการเชิญชวนผู้ คนสู่การศรัทธาต่ออัลลอฮฺ
ﷻ เพียงองค์เดียว ซึ่งหน้าที่ดังกล่าวจำเป็นและเป็นข้อบังคับสำหรับมุสลิมทุกคนตามความ สามารถ
จนกว่าอิสลามจะเชิดชูบนพื้นแผ่นดิน

³ นักดาอีย์ หมายถึง ผู้ที่ทำหน้าที่ตะวะฮฺมุสลิมสู่ศาสนา (Ibn Manzūr, 2003: 3/328)

1.2.1.1 อัลกุรอานที่เกี่ยวข้องกับคำสั่งให้มีการตะอวะฮฺ

1) อัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿ قُلْ هَذِهِ سَبِيلِي أَدْعُو إِلَى اللَّهِ عَلَىٰ بَصِيرَةٍ أَنَا وَمَنِ اتَّبَعَنِي
وَسُبْحَانَ اللَّهِ ۖ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴾

(108 :)

ความว่า “จงกล่าวเถิดมุฮัมมัด นี่คือนำทางของฉัน ฉันเรียกร้อง
ไปสู่อัลลอฮฺ อย่างประจักษ์แจ้งทั้งตัวฉันและผู้ปฏิบัติตามฉัน
และมหาบริสุทธิ์แห่งอัลลอฮฺ ฉันมิได้อยู่ในหมู่ผู้ตั้งภาคี”

(ยูซุฟ: 108)

อิบน์ กะษีรฺ (Ibn Kathir, 2006: 2/715) ได้ให้ความหมายอายะฮฺข้างต้นว่า “คือการ
ตะอวะฮฺว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใด นอกจากอัลลอฮฺ ﷻ เพียงองค์เดียวเท่านั้น โดยการเรียกร้องไปสู่
พระองค์อย่างประจักษ์แจ้งด้วยความรู้ มีหลักฐานที่หนักแน่น และทำการตะ อวะฮฺเชิญชวนผู้คน
ตามที่ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ได้เคยทำมาก่อนแล้ว”

การมีคำสั่งให้ตะอวะฮฺในที่นี้เป็นการกล่าวถึงการตะอวะฮฺโดยทั่วไป ไม่จำกัด
ขอบเขต เวลา สถานที่ ตำแหน่ง เพศ เชื้อชาติ หรืออายุ ทั้งนี้ไม่ว่าจะจนหรือรวย หญิงหรือชาย หรือ
จะอยู่ที่ไหน ก็จำเป็นที่จะต้องทำการตะอวะฮฺพวกเขาและเมื่อพวกเขาเหล่านั้นได้รับทางนำ จำเป็น
สำหรับพวกเขา เหล่านั้น ที่จะต้องทำการ ตะอวะฮฺต่อไปเพราะพวกเขาคือ ประชาชาติของท่านนบีมุ
ฮัมมัด ﷻ แล้ว

2) อัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿ وَادْعُ إِلَىٰ رَبِّكَ ۖ إِنَّكَ لَعَلىٰ هُدًى مُّسْتَقِيمٍ ﴾

(67 : ๕)

ความว่า “และจงเรียกร้องเชิญชวนไปสู่พระเจ้าของเจ้า แท้จริง
เจ้านั้นอยู่บนแนวทางที่เที่ยงธรรม”

(อัลฮัจญ์: 67)

มุฮัมมัด สัยยิด ฏ็อนฏ็อวีย (Muhammad Sayyid Ṭantāwiy, n.d.: 9/339) ได้ให้ความหมายอายะฮ์ข้างต้นว่า “และจงเรียกร้องเชิญชวน กลุ่มชนที่ปฏิเสธ เจ้าไปสู่สัจธรรม และเรียกร้องให้พวกเขาละทิ้งความขัดแย้ง และหันสู่ศาสนาอิสลาม เพราะเจ้าได้ขึ้นห้อยอยู่บนแนวทางที่ถูกต้องที่ไม่มีข้อเคลือบแคลง หรือสงสัย”

ความหมายในที่นี้ คือการเรียกร้องเชิญชวนผู้คนสู่การทำอิบาอะฮ์ต่ออัลลอฮ์ ﷻ และบัญญัติศาสนาของพระองค์ที่ง่ายดายและบริสุทธิ์

3) อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿ تَدْعُونِي لِأَكْفُرَ بِاللَّهِ وَأُشْرِكَ بِهِ، مَا لَيْسَ لِي بِهِ عِلْمٌ
وَأَنَا أَدْعُوكُمْ إِلَى الْعَزِيزِ الْعَقْبَرِ ﴾

(42 :)

ความว่า “พวกท่านเชิญชวนฉันให้ปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และให้ฉันตั้งภาคีต่อพระองค์โดยที่ฉันไม่รู้มาก่อนเลยในเรื่องนั้น และฉันได้เชิญชวนพวกท่านไปสู่ผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงอภิเษกอย่างมากมาย”

(หมอไฟร: 42)

มุฮัมมัด สัยยิด ฏ็อนฏ็อวีย (Muhammad Sayyid Ṭantāwiy, n.d.: 12/294) ได้ให้ความหมายอายะฮ์ข้างต้นว่า “ฉันได้เชิญชวนพวกท่านสู่การรอดพ้นจากไฟนรก แต่พวกท่านได้เชิญชวนฉันสู่การปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ﷻ และตั้งภาคีต่อพระองค์ ทั้งๆที่ฉันรู้อย่างแน่นอนว่าไม่มีผู้ใดเทียบเคียงพระองค์ได้ และฉันได้เชิญชวนสู่ผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงอภิเษกให้กับบรรดาผู้กลับเนื้อกลับตัวจากความผิดบาป”

4) อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿ يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ
فَمَا بَلَّغْتَ رِسَالَتَهُ وَاللَّهُ يَعْصِمُكَ مِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي
الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴾

﴿ ظ: 67 ﴾

ความว่า “เราะสุลเอ๋ย จงประกาศสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่เจ้า
จากพระเจ้าของเจ้า และถ้าเจ้ามิได้ปฏิบัติ เจ้าก็มิได้ประกาศ
ศาสน์ของพระองค์ และอัลลอฮ์ นั้นจะทรงคุ้มครองเจ้าให้พ้นจาก
มนุษย์ แท้จริงอัลลอฮ์จะไม่ทรงแนะนำพวกที่ปฏิเสธศรัทธา”

(อัลมาอิดะฮ์: 67)

มุฮัมมัด สัยยิด ฏ็อนฏ็อวีย์ (Muhammad Sayyid Tanṭāwī, n.d.: 4/223-226) ได้ให้
ความหมายอายะฮ์ข้างต้นว่า “โอ้ท่านเราะสุลผู้ที่ถูกส่งมายังมนุษยชาติ จงประกาศให้แก่พวกเขาสิ่ง
ที่ถูกประทานลงมายังเจ้า ทั้งคำสั่งใช้ คำสั่งห้าม และอื่นๆ โดยไม่ต้องกลัวผู้ใดนอกจากพระองค์
และถ้าเจ้ามิได้ปฏิบัติ เจ้าก็มิได้ประกาศศาสน์ของพระองค์ และพระองค์ทรงสัญญาที่จะทรงคุ้ม
กันศาสนทูตของพระองค์จากศัตรู และพระองค์จะไม่ทรงแนะนำผู้ปฏิเสธศรัทธาสู่ทางที่เที่ยงตรง
เพราะความดีอันของพวกเขา”

ความหมายในที่ นี้ คืออัลลอฮ์ ﷻ ได้มีคำสั่งให้ท่านเราะสุล ﷺ ทำการประกาศ
ศาสนาของพระองค์ไปยังมนุษยชาติ และพระองค์เป็นผู้คุ้มครองท่านจากการประทุษร้ายของมนุษย์

5) อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴾

﴿ ٤٦ ﴾ وَدَاعِيًا إِلَى اللَّهِ بِإِذْنِهِ وَسِرَاجًا مُنِيرًا

﴿ ظظ: 45-46 ﴾

ความว่า “ไอ้หนีเอ๊ย แท้จริงเราได้ส่งเจ้ามาเพื่อให้เป็นพยานและ
ผู้แจ้งข่าวดีและผู้ตักเตือน (45) และเป็นผู้เรียกร้องเชิญชวน ไปสู่
อัลลอฮ์ ตามพระบัญชาของพระองค์ และเป็นดวงประทีป
อันแจ่มจรัส (46)”

(อัลอะหฺซาบ: 45-46)

มุฮัมมัด ศัยยิด ฏ็อนฏอวียฺ (Muhammad Sayyid Ṭantāwiy, n.d.: 11/222-223) ได้ให้
ความหมายอายะฮฺข้างต้นว่า “ไอ้ท่านหนี แท้จริงเราได้ส่งเจ้ามาให้กับมนุษยชาติ เพื่อเป็นพยานและ
แจ้งข่าวดีให้กับบรรดาผู้ศรัทธาว่า จะได้รับความโปรดปรานจากอัลลอฮ์ ﷻ และตักเตือนบรรดาผู้
ปฏิเสธศรัทธาว่า จะได้รับการลงโทษ และจงเชิญชวนมนุษย์สู่การเคารพภักดีต่อพระองค์เพียงองค์
เดียวตามพระบัญชาของพระองค์ และได้ทรงส่งเจ้าเพื่อเผยแพร่ศาสนาที่ถูกต้องเพื่อเป็นดวงประทีป
ที่ส่องทางให้กับผู้หลงทาง และนำพวกเขาออกจากความมืดมนสู่ทางแห่งแสงสว่าง”

ความหมายของอายะฮฺนี้ คือ อัลลอฮ์ ﷻ เป็นผู้ทรงส่งศาสนทูตของพระองค์เพื่อทำ
การเรียกร้องมวลมนุษย์ไปสู่การให้เอกภาพ การจงรักภักดี และการอิบาดะฮฺต่อพระองค์เพียงองค์
เดียวเท่านั้น

1.2.1.2 อัลกุรอานที่ว่าด้วยลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้ที่จะมาทำหน้าที่อะฮฺมัด

1) อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ إِنَّنِي

مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٣٣﴾

(33 :)

ความว่า “และผู้ที่ใดเล่าจะมีคำพูดที่ดีเลิศยิ่งไปกว่าผู้เชิญชวน ไปสู่
อัลลอฮ์ และเขาปฏิบัติงานที่ดี และกล่าวว่า แท้จริงฉัน เป็นคน
หนึ่งในบรรดาผู้นอบน้อม”

(ฟุศศิลัต: 33)

อิบน์ กะษีรฺ (Ibn Kathīr, 2006: 4/137) ได้ให้ความหมายอายะฮ์ข้างต้นว่า “และผู้ใดเล่าที่จะมีคำพูดที่ดีเลิศยิ่งไปกว่าผู้ที่เชิดชูชานบ่าวของอัลลอฮ์ ﷺ ผู้พระองค์ และเขาเองจะต้องเป็นผู้ที่ปฏิบัติที่ดีในสิ่งที่ได้เชิดชูชานไว้ เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่น และมีใช้ผู้ที่สั่งใช้ให้ทำความดีแต่ตนเองละเลย มิได้ปฏิบัติ และสั่งห้ามมิให้ทำความชั่วแต่กลับนำไปปฏิบัติ ในทางกลับกัน เขาจะต้องเป็นผู้ที่ปฏิบัติการทำงานที่ดี และละทิ้งการทำงานที่ไม่ดี ”

2) อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿يَرْفَعُ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْكُمْ وَالَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ دَرَجَاتٍ وَاللَّهُ

بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ﴾

(11: ๕๖)

ความว่า “อัลลอฮ์จะทรงยกย่องเทิดเกียรติแก่บรรดาผู้ศรัทธาในหมู่พวกเจ้า และบรรดาผู้ได้รับความรู้หลายชั้น และอัลลอฮ์ทรงรอบรู้อย่างยิ่งในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ”

(อัลมูญาคะละฮ์: 11)

มุฮัมมัด สัยยิด ฏ็อนฏ็าวียฺ (Muhammad Sayyid Ṭanṭāwīy, n.d.: 14/262) ได้ให้ความหมายอายะฮ์ข้างต้นว่า “อัลลอฮ์ ﷻ จะทรงยกย่องเทิดเกียรติบรรดาผู้ศรัทธาอย่างยิ่งใหญ่ในวันอาคีเราะฮ์ และยกย่องเทิดเกียรติบรรดาผู้รู้หลายชั้น โดยไม่มีผู้ใดสามารถคำนวณได้นอกจากพระองค์”

อายะฮ์นี้ได้กล่าวถึงการที่ อัลลอฮ์ ﷻ จะทรงยกย่องให้เกียรติในตำแหน่งที่สูงหลายชั้นในสวนสวรรค์แก่บรรดาผู้ศรัทธา ที่ปฏิบัติตามคำสั่งใช้ของ พระองค์ และเราะฮ์สูลของพระองค์ และแก่บรรดาคนรู้ในหมู่พวกเขา ดังนั้นผู้ที่ทำหน้าที่อะวะฮ์จะต้องเป็นผู้ ศรัทธา และมีความรู้ที่ถูกต้อง

3) อัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿ فَأَعْلَمَ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَسْتَغْفِرُ لَذُنُوبِكُمْ وَالْمُؤْمِنِينَ
وَالْمُؤْمِنَاتِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مُتَقَلَّبَكُمْ وَمَثْوَاكُمْ ﴾

(19:)

ความว่า “ฉะนั้นพึงรู้เถิดว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ และจงขอร้องโทษต่อความผิดเพื่อตัวเจ้าและเพื่อบรรดาผู้ศรัทธาชายและบรรดาผู้ศรัทธาหญิง และอัลลอฮฺทรงรู้ดียิ่งถึงพฤติกรรมของพวกเจ้าและที่พำนักของพวกเจ้า”

(มุฮัมมัด: 19)

มุฮัมมัด สัยยิด ฏ็อนฏ็าวีย (Muhammad Sayyid Tantāwiy, n.d.: 13/235) ได้ให้ความหมายอายะฮ์ข้างต้นว่า “ฉะนั้นพึงรู้เถิดว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ ﷻ เมื่อรู้เช่นนั้นแล้วจงปฏิบัติตามคำบัญชาของพระองค์ และจงขอร้องโทษต่อพระองค์ในสิ่งที่ทำผิดพลาด และจงขอร้องโทษแก่บรรดาผู้ศรัทธาชายและหญิง แท้จริงพระองค์รู้ดียิ่งถึงพฤติกรรมของพวกเจ้าและที่พำนักของพวกเจ้าไม่ว่าบนผืนแผ่นดิน ทะเล หรือที่อื่น ๆ ก็ตาม”

อายะฮ์นี้ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของผู้ที่จะทำหน้าที่ตะอวะฮ์ซึ่งจะต้องเป็นผู้ที่ศรัทธามั่นต่ออัลลอฮฺ ﷻ และเป็นผู้ที่ขอร้องโทษอยู่เสมอ

1.2.1.3 อัลกุรอานที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบและวิธีการตะอวะฮ์

1) อัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿ ادْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَدِلْهُمْ
بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ
أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴾

(125: ๕)

ความว่า “จงเรียกร็องสู่นำแนวทางแห่งพระเจ้าของสุเจ้าโดยสุขุม
และการตักเตือนที่ดี และจงโต้แย้งพวกเขาด้วยสิ่งที่ดีกว่า แท้จริง
พระเจ้าของเจ้านั้น พระองค์ทรงรู้ดียิ่งถึงผู้ที่หลงทางจากทางของ
พระองค์และพระองค์ทรงรู้ดียิ่งถึงบรรดาผู้ที่อยู่ในทางที่ถูกต้อง”
(อันนะหุล: 125)

ความหมายของอายะฮ์นี้ คืออัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวแก่ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ว่า ท่านนั้น
ไม่มีอำนาจหน้าที่ทำให้ประชาชาติของท่านได้รับทางนำ แต่หน้าที่ของท่านนั้นคือการเรียกร็องเชิญ
ชวนผู้คนสู่หนทางที่ถูกต้อง และพระองค์ท่านนั้นที่มีหน้าที่สอบสวนและลงโทษพวกเขา

มุฮัมมัด สัยยิด ฏ็อนฏ็อวีย์ (Muhammad Sayyid Tantāwiy, n.d.: 8/163) ได้กล่าว
หลังจากที่ได้ให้ความหมาย อายะฮ์ข้างต้น ว่า “นี่เป็นแนวทางสำหรับนักคอาอีฮ์ในทุกยุคทุกสมัยใน
การเชิญชวนผู้คนสู่แนวทางแห่งสัจธรรม โดยต้องคำนึงถึงสภาพของพวกเขา ความแตกต่างในด้าน
ต่างๆ ด้วยการเลือกใช้คำพูดที่เหมาะสม”

2) อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿رُسُلًا مُّبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ حُجَّةٌ
بَعْدَ الرُّسُلِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا﴾

(165 : ๕ ๖)

ความว่า “คือบรรดา ร่อซูล ในฐานะผู้แจ้งข่าวดี และในฐานะผู้
ตักเตือน เพื่อ อวามนุษย์จะได้ไม่มีหลักฐานใดๆ อ่างแก้ตัวแก่
อัลลอฮ์ ได้ หลังจากบรรดา ร่อซูลเหล่านั้น และอัลลอฮ์เป็นผู้ทรง
เดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณ”

(อัน-นิซาอ: 165)

อิบนุ กะษีร (Ibn Kathir, 2006: 1/874) ได้ให้ความหมาย อายะฮ์ข้างต้น ว่า “คือ
บรรดาเราะซูลที่แจ้งข่าวดีให้กับผู้ที่เคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ ﷻ อีกทั้ง ปฏิบัติตามคำสั่งใช้ของ

พระองค์ และตกเตือนผู้ที่ปฏิเสธคำบัญชาและ ผู้ที่โกหกบรรดาเราะฮูลของพวกเขาด้วยการลงโทษ เพื่อว่าพวกเขาจะไม่มีข้ออ้างใดๆในการแก้ตัว”

ความหมายของอายะฮ์ข้างต้นชี้ให้เห็นว่าอัลลอฮ์ ﷻ นั้นทรงส่งบรรดาเราะฮูลเพื่อแจ้งข่าวดีแก่บรรดาผู้ศรัทธา และตกเตือนผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา และจะไม่มีการอ้างใดๆในวันอาคิเราะฮ์⁴แท้จริงพระองค์ทรงรอบรู้อย่าง

3) อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿وَاللَّهُ يَدْعُو إِلَىٰ دَارِ السَّلَامِ وَيَهْدِي مَن يَشَاءُ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ﴾

(25 :)

ความว่า “และอัลลอฮ์ ทรงเรียกร้องไปสู่สถานที่แห่ง สันติ และ ทรงชี้แนะ แนวทางที่ถูกต้องแก่ผู้ ที่พระองค์ทรงประสงค์ไปสู่ ทางที่เที่ยงธรรม”

(ยูनुส: 25)

มุฮัมมัด สัยยิด ฏ็อนฏอวิยฺ (Muhammad Sayyid Tanṭāwiy, n.d.: 9/339) ได้ให้ความหมาย อายะฮ์ข้างต้น ว่า “และอัลลอฮ์ ﷻ ทรงเรียกร้องมนุษย์สู่การศรัทธา ซึ่งเป็นทางไปสู่สถานที่สันติ และพระองค์ทรงชี้แนะแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์สู่ทางแห่งสัจธรรม”

ความหมายของอายะฮ์นี้คือ การ ดะอฺวะฮ์ที่แท้จริงคือการเรียกร้องผู้คนสู่ สันติภาพ และแนะแนวทางที่ถูกต้องแก่นุญษชาติ

⁴ อาคิเราะฮ์ คือ สถานที่ใช้ชีวิตหลังความตาย (Sha‘ban ‘Abd al-‘Ātiy ‘Utīyah/Aḥmad Ḥamid Ḥusn, 2008: 8) ซึ่งหมายถึง โลกหน้า หรือวันแห่งการตอบแทน □

4) อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿ وَيَقَوْمِ مَا لِيَ أَدْعُوكُمْ إِلَى النَّجْوَى وَتَدْعُونَنِي إِلَى

النَّارِ ﴾ (41)

(41 :)

ความว่า “และโอ้หมู่ชนของฉันเอ๋ย ทำไมฉันจึงเชิญชวนพวก
ท่านไปสู่การรอดพ้น แต่พวกท่านเชิญชวนฉันไปสู่ไฟนรก”

(ขอฟิร: 41)

มุฮัมมัด สัยยิด ฏ็อนฏ็าวีฮ์ (Muhammad Sayyid Tantāwiy, n.d.: 12/293-294) ได้ให้
ความหมายอายะฮ์ข้างต้นว่า “โอ้หมู่ชนของฉัน ฉันเชิญชวนพวกท่านสู่การรอดพ้นจากการลงโทษ
ในคุณยาและอาคิเราะฮ์ ด้วยการเรียกร้องสู่การศรัทธาและปฏิบัติการทำงานที่ดี แต่พวกท่านได้เชิญ
ชวนฉันสู่ไฟนรกด้วยการเคารพสักการะสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ ﷻ”

อายะฮ์นี้เป็นกรกล่าวถึงการใช่วิธี การคะอะวะฮ์เชิงคำถาม ซึ่ง เป็นคำถามเชิง
ประหลาดใจคล้ายกับจะกล่าวว่า ฉันประหลาดใจต่อสภาพของพวกท่านเช่นนี้ ก็ฉันได้เรียกร้อง
เชิญชวนพวกท่านให้รอดพ้นจากการลงโทษและไปสู่ความดี แต่พวกท่านได้เรียกร้องฉันไปสู่ความ
ชั่ว และความชั่วนำไปสู่ไฟนรก (สมาคมนักเรียนเก่าอาหรับประเทศไทย, 2542: 1207)

1.2.1.4 อัลกุรอานที่เกี่ยวข้องกับผลตอบแทนแก่นักดาอีย์

1) อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿ وَلَتَكُنَّ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ

عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴾ (104)

(104 : ظل 1)

ความว่า “และจงให้มีขึ้นจากพวกเจ้า ซึ่งคณะหนึ่งที่จะเชิญชวน
ไปสู่ความดีและใช้ให้กระทำการที่ชอบ และห้ามมิให้กระทำการที่
มิชอบ และชนเหล่านี้แหละพวกเขาคือผู้ได้รับความสำเร็จ”

(อาละอิมรอน: 104)

มุฮัมมัด สัยยิด ฏ็อนฏอวีย (Muhammad Sayyid Ṭanṭāwī, n.d.: 2/202-203) ได้ให้
ความหมายอายะฮ์ข้างต้นว่า “และจงให้มีขึ้นจากพวกเจ้าคณะหนึ่งที่เสียดสละทุ่มเทให้การเผยแพร่
และเชิญชวนผู้คนสู่ความดี สิ่งใช้ให้พวกเขากระทำการที่ชอบและห้ามปรามมิให้ กระทำการที่มิชอบ
แล้วพวกเขาจะได้รับชัยชนะและความสำเร็จ”

อายะฮ์นี้ได้กล่าวถึงผลตอบแทนสำหรับนักดาอีย์ที่เชิญชวนผู้คนสู่สัจธรรมด้วย
การยืนยันจากอัลลอฮ์ ﷻ ว่าพวกเขาคือผู้ได้รับความสำเร็จ

1.2.1.5 อัลกุรอานที่เกี่ยวข้องกับการคะอะฮ์ของท่านนบีนุหฺ ﷺ

1) อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَقَالَ يَنْقُومِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ
إِلٰهِ غَيْرِهِ أَفَلَا تَتَّقُونَ﴾ (٢٣)

(23 : ٢)

ความว่า “และเป็นที่แน่นอนยิ่ง เราได้ส่งนู หฺ ไปยังหมู่ชนของเขา
ดังนั้นเขาได้กล่าวว่า โอ้หมู่ชนของฉันเอ๋ย พวกท่านจงเคารพ
ภักดีอัลลอฮ์เถิด สำหรับพวกท่านนั้นไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจาก
พระองค์ ดังนั้นพวกท่านจะไม่ยำเกรง (การลงโทษของพระองค์)
หรือ”

(อัลมูมิญูน: 23)

มุฮัมมัด สัยยิด ฏ็อนฏ็อวีย์ (Muhammad Sayyid Tanṭāwiy, n.d.: 10/25) ได้ให้ความหมายอายะฮ์ข้างต้นว่า “อัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงส่งท่านบิหนุหฺ ﷺ ไปยังหมู่ชนของเขา และเขาได้กล่าวเจกเช่นที่บรรดานบีได้กล่าว นั่นคือ โอ้หมู่ชนของฉันจงเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ ﷻ เพียงองค์เดียวเถิด สำหรับพวกท่าน ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ ดังนั้นพวกท่านจะไม่ยำเกรงการลงโทษจากพระองค์ อันเนื่องมาจากการที่พวกท่านเคารพภักดีสิ่งอื่นนอกจากพระองค์ ทั้งๆที่พระองค์เป็นผู้ทรงสร้างพวกท่านกระนั้นหรือ”

อายะฮ์นี้ เป็นการปลอบใจแก่ท่าน เราะสูล ﷺ และการ กล่าวถึง ท่านบิหนุหฺ ﷺ เพื่อให้ยึดถือเป็นแบบอย่างในความอดทนของเขาและวิธีการอะวะฮ์ และเพื่อให้เป็นที่ทราบกันว่าบรรดาเราะสูลก่อนจากเขานั้น ได้ถูกปฏิเสธมาก่อนแล้ว

2) อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿لَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَقَالَ يَتَّقُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ

مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٥٩﴾

﴿٥٩﴾ ظك: 59

ความว่า “และแท้จริงเราได้ส่งนูฮฺ ไปยังประชาชาติของเขา แล้วเขาได้กล่าวว่า โอ้ประชาชาติของฉัน จงเคารพสักการะอัลลอฮ์เถิด ไม่มีผู้ได้รับการเคารพสักการะใด ๆ สำหรับพวกท่านอีกแล้ว อื่นจากพระองค์ แท้จริงฉันกลัวการลงโทษในวันอันยิ่งใหญ่จะประสบแก่พวกท่าน”

(อัล-อะฮฺรอฟ: 59)

อับดุลเราะฮฺมาน บิน นาสิรฺ อัศสะอูดียฺ (‘Abd al-Rahmān ibn Nāsir al-Sa‘diy, 2004.: 272) ได้ให้ความหมายอายะฮ์ข้างต้นว่า “ท่านบิหนุหฺ ﷺ ได้ทำการอะวะฮ์กลุ่มชนของเขา ผู้การศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ﷻ เพียงองค์เดียว อันเนื่องมาจากพวกเขาสักการะรูปปั้น โดยที่เขากล่าวแก่พวกเขาว่า โอ้กลุ่มชนของฉันจงเคารพสักการะอัลลอฮ์ ﷻ เพียงองค์เดียวเถิด เพราะพระองค์คือผู้ทรงประทานปัจจัยยังชีพ ผู้ทรง ควบคุมทุกสรรพสิ่งโดยที่ไม่มีมนุษย์คนใดควบคุมได้เจกเช่น

พระองค์ ห หลังจากนั้นก็เขายังกล่าวถึงความน่ากลัวของการลงโทษหากพวกเขาไม่เคารพสักการะพระองค์ด้วย”

ในอาะษุข้างต้นได้กล่าวถึง รูปแบบการกระทำความผิดของท่านนบีนุหุ عليه السلام โดยการเชิญชวนประชาชนของท่านผู้เคารพสักการะอัลลอฮุ ﷻ เพียงองค์เดียว และ ท่านยังได้กล่าวถึงบทลงโทษในวันอาคิเราะฮ์สำหรับบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาด้วย

3) อัลลอฮุ ﷻ ได้กล่าวไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ إِتِي لَكُمْ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٢٥﴾ أَنْ لَا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمِ الْيَوْمِ ﴿٢٦﴾ فَقَالَ أَمَلًا الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ مَا نَرْزُقُكَ إِلَّا بَشَرًا مِثْلَنَا وَمَا نَرْزُقُكَ إِلَّا الَّذِينَ هُمْ أَرَادْنَا بِأَدْبَىٰ وَمَا نَرَىٰ لَكُمْ عَلَيْنا مِنْ فَضْلِ بَلْ نَنْظُرُكُمْ كَذِبِينَ ﴿٢٧﴾ ﴾

(27-25 : ﴿﴾)

ความว่า “และโดยแน่นอน เราได้ส่งนุหุ ไปยังกลุ่มชนของเขา (โดยกล่าวว่า) แท้จริงฉันเป็นผู้ตักเตือนอันแน่ชัดแก่พวกท่านแล้ว(25) คือพวกท่านอย่าเคารพอิบาอะฮ์ ผู้ใดนอกจากอัลลอฮุ แท้จริงฉันกลัวแทนพวกท่านถึงการลงโทษในวันอันเจ็บปวด (26) แล้วบรรดาบุคคลชั้นนำซึ่งปฏิเสธศรัทธาจากกลุ่มชนของเขา กล่าวว่า เราได้เห็นท่านเป็นอื่นใด นอกจากสามัญชนเช่นเรา และเรามิเห็นผู้ใดปฏิบัติตามท่าน นอกจากบรรดาผู้ต่ำช้าของพวกเราที่มีความคิดเห็นตื้น ๆ และเรามิเห็นว่าพวกท่านประเสริฐกว่าพวกเรา แต่เราคิดว่าพวกท่านเป็นพวกโกหก(27)”

(สูด: 25-27)

ในอาเยฮ์ข้างต้นได้กล่าวถึง การสนทนาโต้ตอบระหว่างท่านนบีฮุ ﷺ กับ กลุ่มชนของท่าน โดยที่ท่านได้เริ่มทำการคะอะฮ์กลุ่มชนของท่านให้ทำอิบาดะฮ์ต่ออัลลอฮ์ ﷻ เพียงองค์เดียวและแน่นอนสำหรับผู้ปฏิบัติเศาะครียะฮ์ยอมรับบทยโทย

กลุ่มชนของท่าน ต้องการที่จะตอบโต้ ท่านนบีฮุ ﷺ 2 ประเด็นคือ ประเด็นแรก บุคคลที่ปฏิบัติตามท่านนั้นเป็นชนชั้นต่ำจะถือเอาเป็นแบบอย่างไม่ได้ ประเด็นที่สอง บุคคลเหล่านั้นเป็นพวกที่มีความคิดเห็นตื้นๆ ไม่ได้พิจารณาถึงข้อเท็จจริงเสียก่อน ทั้งนี้เพื่อมิให้เป็นหลักฐานยืนยันแก่พวกเขาว่าในกลุ่มชนของพวกเขาที่มีผู้ศรัทธาต่อ ท่านนบีฮุ ﷺ (สมาคม นักเรียนเก่าอาหรับประเทศไทย, 2542: 520)

4) อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿ قَالَ يَفْقَهُوا إِنِّي لَكُمْ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٢﴾ ﴾

(2: ๕)

ความว่า “เขากล่าวว่า โอ้หมู่ชนของฉันเอ๋ย แท้จริงฉันคือผู้ ตักเตือนอันชัดแจ้งของพวกท่าน”

(นุห: 2)

ท่านวะฮะฮ์ อัจญ์ หัยลัย (Wahbah al-Zuhailiy, 2009: 15/146) ได้อธิบาย อายะฮ์ข้างต้นว่า “ท่านนบีฮุ ﷺ ได้กล่าวแก่กลุ่มชนของท่านว่า แท้จริงฉันเป็นผู้ตักเตือนให้พวก ท่านกล่าวการลงโทษของอัลลอฮ์ ﷻ ด้วยการตักเตือนที่ชัดแจ้งเพื่อให้พวกท่านรอดพ้นปลอดภัย”

5) อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿ أَنْ أَعْبُدُوا اللَّهَ وَأَتَّقُوهُ وَأَطِيعُوا ۖ ﴿٢﴾ يَغْفِرْ لَكُمْ مِنْ ذُنُوبِكُمْ وَيُؤَخِّرْكُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى ۖ إِنَّ أَجَلَ اللَّهِ إِذَا جَاءَ لَا يُؤَخَّرُ لَوْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٤﴾ ﴾

(4-3: ๕)

ความว่า “พวกท่านจงเคารพภักดีอัลลอฮ์เถิด และจงยำเกรง
พระองค์ และจงเชื่อฟังปฏิบัติตามมัน (3) พระองค์จะทรงอภัย
โทษให้แก่พวกท่านในควมผิดของพวกท่าน และจะทรงผ่อน
ผันพวกท่านจนกระทั่งถึงวาระที่ถูกกำหนดไว้ แท้จริงวาระ
ของอัลลอฮ์นั้น เมื่อมาถึงแล้วมันจะไม่ยืดเวลาต่อไปอีกหากพวก
ท่านได้รู้ (4)”

(นุห: 3-4)

ท่านวะฮะบะฮ์ อับฮู หัยลีย์ (Wahbah al-Zuhailiy, 2009: 15/146) ได้บรรยายอธิบาย
อายะฮ์ข้างต้นว่า “ท่านนบี นุหุ عليه السلام ได้กล่าวแก่ กลุ่มชนของท่านว่า จงเคารพสักการะอัลลอฮ์ ﷻ
เพียงองค์เดียว ปฏิบัติตามสิ่งที่พระองค์ทรงสั่งใช้ ห่างไกลสิ่งที่จะทำให้เกิดการลงโทษ และจงเชื่อ
ฟังปฏิบัติตามมันเพราะแท้จริงมันเป็นศาสนทูตที่พระองค์ทรงส่งมาให้กับพวกท่าน และพระองค์จะ
ทรงลบล้างและอภัยโทษความผิดและบาปต่างๆของพวกท่าน อีกทั้งจะทรงทำให้อายุของพวกท่าน
ยืนยาวและการตายของพวกท่านจะได้รับ การผ่อนผันไปยังวาระที่พระองค์ทรงกำหนด หากพวก
ท่านศรัทธาและปฏิบัติตาม”

6) อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿ كَذَّبَتْ قَوْمُ نُوحٍ فَكَذَّبُوا عَبْدَنَا وَقَالُوا مَجْنُونٌ وَازْدَجَرَ ۝٩﴾

(9: ๙)

ความว่า “ก่อนหน้าพวกเขานั้น หมู่ชนของนุหุ ได้ปฏิเสธ พวก
เขาได้ปฏิเสธบ่าวของเราโดยกล่าวว่าเขา(นุหุเป็นคนบ้า และถูกขู่
บังคับ”

(อัลเกาะมัร: 9)

มุฮัมมัด สัยยิด ฏ็อนฏ็าวีฮ์ (Muhammad Sayyid Tantāwiy, n.d.: 14/101-102) ได้
กล่าวบรรยายอธิบายอายะฮ์ข้างต้นว่า “กลุ่มชนของท่านนบี นุหุ عليه السلام ได้ปฏิเสธการเป็นศาสนทูตของ
ท่าน ยิ่งไปกว่านั้นพวกเขาได้กล่าวหาว่าท่านเป็นคนบ้า และยังหาทางทำร้ายท่านด้วยวิธีการต่างๆ”

ในอาเยฮ์นี้ได้กล่าวถึงความอดทนของท่านนบีนูหฺ عليه السلام ในการถูกกล่าวหาจากกลุ่มชนของท่านว่าเป็นคนบ้าและถูกขู่บังคับในการทำหน้าที่อะวะฮ์ของท่าน

7) อัลดอส عليه السلام ได้กล่าวไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَالْأَحْزَابُ مِنْ بَعْدِهِمْ وَهَمَّتْ كُلُّ أُمَّةٍ بِرَسُولِهِمْ لِيَأْخُذُوهُ وَجَدَلُوا بِالْبَاطِلِ لِيُدْحِضُوا بِهِ الْحَقَّ فَأَخَذْتَهُمْ فَكَيْفَ كَانَ عِقَابِ ۗ ﴾

(5 :)

ความว่า “(เพราะ) ก่อนหน้าพวกเขาเหล่านั้น หมู่ชนของนูหฺ และพลพรรคต่างๆ หลังจากพวกเขาได้ปฏิเสธมาก่อนแล้ว และทุกๆ ประชาชาติ ได้ตั้งใจที่จะทำลายล้าง ร่องซูล ของพวกเขา และได้เถียงด้วยความเท็จเพื่อที่จะลบล้างความจริงให้สูญสิ้นไป ดังนั้นข้าจึง ได้เอาโทษพวกเขา แล้วเป็นอย่างไรบ้างการลงโทษของข้า”

(ขอฟิร: 5)

มุฮัมมัด ศัยยิด ฏ็อนฏอวีฮ์ (Muhammad Sayyid Tantāwiy, n.d.: 12/261-262) ได้กล่าวอรรถาธิบายอาเยฮ์ข้างต้นว่า “ก่อนหน้าพวกเขาถูกฟุฟารุ้มีกอะฮ์คือกลุ่มชนของนูหฺ ซึ่งอัลดอส عليه السلام ได้ลงโทษพวกเขาให้จมน้ำอันเนื่องมาจากการปฏิเสธศรัทธาต่ออนบิของพวกเขา เช่นเดียวกับ กลุ่มชนอื่นๆ หลังจากกลุ่มชนของนูหฺ ซึ่งได้ปฏิเสธบรรดานบิของพวกเขา เช่น กลุ่มชนฮ้ำดกับท่านนบีสูด عليه السلام กลุ่มชนชะมูดกับท่านนบีสอลิฮ์ عليه السلام และกลุ่มชนมดัยันกับท่านนบิชุฮัยบ عليه السلام ยิ่งไปกว่านั้นแต่ละประชาชาติตั้งใจที่จะฆ่าเราะซูลของพวกเขา และได้เถียงด้วยความเท็จเพื่อที่จะลบล้างความจริงจากพระองค์ให้สูญสิ้นไป ดังนั้นข้า (อัลดอส عليه السلام) จึงได้ลงโทษพวกเขาด้วยการลงโทษที่หนักหนาสาหัสยิ่ง แล้วเป็นอย่างไรบ้างการลงโทษของข้าต่อพวกเขา”

⁵ กุฟฟารุ หมายถึง ผู้ปฏิเสธศรัทธาต่ออัลดอส عليه السلام (Sha‘bān ‘Abd al-‘Atiy ‘Utiyyah/Aḥmad Ḥamid Ḥusīn, 2008: 821)

8) อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَلَبِثَ فِيهِمْ أَلْفَ سَنَةٍ إِلَّا خَمْسِينَ عَامًا فَأَخَذَهُمُ الطُّوفَانُ وَهُمْ ظَالِمُونَ﴾
 (14: ٤٥)

ความว่า “และโดยแน่นอนเราได้ส่งนุहुไปยังหมู่ชนของเขา และเขาได้อยู่ร่วมกับพวกเขาหนึ่งพันปีเว้นห้าสิบปี (950 ปี) ดังนั้นอุทกภัยได้คร่าพวกเขาขณะที่พวกเขาเป็นผู้อธรรม”

(อัลอังกะบูต: 14)

อับดุลเราะฮ์มาน บิน นาสิร อัศซะอูดีย์ (‘Abd al-Rahmān ibn Nāsir al-Sa‘diy, 2004: 602) ได้บรรยายโดยย่อข้างต้นว่า “แท้จริงอัลลอฮ์ ﷻ ทรงส่งศาสนทูตของพระองค์ท่านนบีนุहु ﷺ ไปยังกลุ่มชนของเขา โดยการเชิญชวนพวกเขาสู่การศรัทธา เคารพสักการะพระองค์เพียงองค์เดียว และห้ามการเคารพสักการะรูปปั้น และเขาได้อยู่ร่วมกับพวกเขา เป็นเวลา 950 ปี โดยที่เขาไม่เคยทอดทิ้งในการตะอาฮ์และ ตักเตือนพวกเขา ทั้งกลางคืนและกลางวันอย่างลับๆและเปิดเผย แต่พวกเขายังยืนยันที่จะปฏิเสธศรัทธา จนกระทั่งท่านนบีนุहु ﷺ ได้ทำการขอคูอาฮ์ให้พระองค์ทรงอย่าให้ผู้ปฏิเสธศรัทธาหลงเหลือบนแผ่นดิน หลังจากที่ท่านได้อุดหนอดคลื่นเป็นเวลายาวนาน ดังนั้นพระองค์ทรงลงโทษพวกเขา ด้วยอุทกภัยในขณะที่พวกเขาเป็นผู้อธรรม”

1.2.2 อัลหะดีษ

การตะอาฮ์ตามแนวทางอัลอิสลาม ด้วยหนทางที่ซัดแจ้งและเที่ยงตรง นับได้ว่าเป็นภารกิจหลักของมุสลิมทุกยุคทุกสมัย การเชิญชวนมนุษย์สู่การเข้าใจอิสลามอย่างแท้จริงจึงหมายถึงการชักชวนมนุษย์ให้คิดและกระทำในสิ่งที่ถูก กตัญญู และห้ามปรามในสิ่งที่ผิดและไม่ถูกต้องทั้งหลาย จึงมีความจำเป็นสำหรับทุกคนที่เข้า สู่รั้วแห่งอิสลามที่จะต้องพัฒนา พื้นฟูในการใช้สิทธิหน้าที่นี้ด้วยการทุ่มเทแรงกาย แรงใจ สละเวลาและความคิดที่อยู่บนพื้นฐานแห่ง

ความจริงและชัดเจน ซึ่งหมายถึงว่าภารกิจนี้เป็นหน้าที่ดั้งเดิมของมุสลิมทุกคน ดังหลักฐานอัลหะดีษที่ปรากฏดังต่อไปนี้

1.2.2.1 หะดีษที่ 1

ل ج ظ م
 ((ل ظ م
 (175 :1999 م (ع)

ความว่า “ผู้ใดในหมู่พวกเราเข้าที่เห็นสิ่งที่มีขอบ ก็จงเปลี่ยนแปลงสิ่งนั้นด้วยมือของเขา ถ้าเขาไม่มีความสามารถพอ ก็จงเปลี่ยนแปลงด้วยลิ้นของเขา ถ้าเขาไม่มีความสามารถพอ ก็จงเปลี่ยนแปลงด้วยใจของเขา และนี่คือความอ่อนแอที่สุดในระดับศรัทธา”

(บันทึกโดย Muslim, 1999: 175)

หะดีษนี้ได้กล่าวถึงคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของประชาชาตินบีมุฮัมมัด ﷺ ในการทำหน้าที่ตะอวะฮฺสูหนทางที่ถูกต้อง ปกป้องและเชิดชูศาสนาเพื่อความสันติสุขบนผืนแผ่นดิน ซึ่งการตัดเดือนบุคคลหนึ่งบุคคลใดที่กระทำความผิดนั้นมี 3 รูปแบบ คือ

1. การตัดเดือนด้วยมือหากมีความสามารถ เช่น เมื่อเห็นคนสูบบุหรี่ เราสามารถดึงบุหรี่ออกจากเขาได้ เป็นต้น
2. การตัดเดือนด้วยปาก เช่น เมื่อเห็นคนไม่ละหมาด เราสามารถตะอวะฮฺโดยการชักชวนให้ทำการละหมาด บอกบทลงโทษสำหรับผู้ที่ไม่ทำการละหมาด และผลตอบแทนที่จะได้รับสำหรับผู้ทำการละหมาด เป็นต้น
3. การตัดเดือนด้วยใจสำหรับผู้ที่ไม่มีความสามารถพอ เช่นการที่เห็นผู้มีอำนาจเข้มแข็งแก่ผู้ที่ย่อยกว่า หากไม่มีความสามารถก็ให้ตัดเดือนด้วยใจได้ ทั้งนี้ย่อมดีกว่าผู้ที่ย่อยกว่าหนึ่งกระทำความผิด แต่เมินเฉยและไม่คิดแม้จะทำการตัดเดือนด้วยใจ

1.2.2.2 หะดีษที่ 2

((□ ظ ل ظ مك ظ ظ))
 (4004:2002 ﴿ ظ ﴾ ██████████)

ความว่า “พวกเจ้าจงใช้ให้กระทำ ในสิ่งที่ชอบ และห้ามมิให้กระทำในสิ่งที่มิชอบ ก่อนที่การดูอาห์ (การขอพร) ของพวกเจ้า จะไม่ถูกตอบรับ”

(บันทึกโดย Ibn Mājah, 2002: 4004)

จากหะดีษข้างต้นได้บ่งชี้ว่า การเชิญชวนผู้คนให้ทำความดี และห้ามปรามมิให้ทำความชั่วนั้นเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ดูอาห์ถูกตอบรับ

1.2.2.3 หะดีษที่ 3

((﴿ □ ل ظ ﴾))
 (2649:2001 ﴿ ظ ﴾ ██████████)

ความว่า “ผู้ใดก็ตามที่ถูกถามถึงความรู้หนึ่งความรู้ใดที่เขาารู้อยู่ แต่เขาได้ปกปิดมันไว้ เขาจะถูกลงแช่ในวันกิยามะฮ์ด้วยแช่ที่ทำจากเปลวไฟ”

(บันทึกโดย al-Tirmidhiy, 2001:2649)

อัลมะนะวี (al-Manāwiy, 1972: 6/146) ได้อธิบายหะดีษนี้ว่า “คำว่า (ผู้ใดก็ตามที่ถูกถามถึงความรู้หนึ่งความรู้ใด) หมายถึง ความรู้ที่ชัดเจนที่จำเป็นในด้านศาสนา หรือสิ่งที่จำเป็นจะต้องเรียนรู้ เช่นอิสลามคืออะไร เป็นต้น หรือการจะอะฮ์ให้กล่าวปฎิญาณตน⁶” ดังนั้นผู้ใดก็ตาม

⁶ การกล่าวอะฮ์ฮะอะฮ์ หรือการปฎิญาณตน คือการกล่าวคำว่า ل ظ ع ل ط ط ط หมายถึง ข้าขอปฏิญาณตนว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์ ﷻ และมุฮัมมัด ﷺ เป็นศาสนทูตของอัลลอฮ์ (Sha‘bān ‘Abd al-‘Ātiy ‘Utiyyah/Aḥmad Ḥamid Ḥusīn,2008: 516)

ที่ไม่ทำการละอวอะฮฺในสิ่งที่เขารู้แน่นอนย่อมได้รับการลงโทษจากอัลลอฮฺ ﷻ ในวันกิยามะฮฺ⁷

1.2.2.4 หะดีษที่ 4

((ط ل ظ ن ن ن ظ ظ ظ ظ ظ ظ ظ))
(2094,2983 :2001 ﴿﴾ ظ,2775 :2000 ﴿﴾ ﴿﴾)

ความว่า “แท้จริงมนุษย์นั้นเมื่อเห็นสิ่งที่มิชอบแล้วไม่ได้เปลี่ยนแปลง (ตักเตือน) ต่อสิ่งนั้น เสมือนกับว่าอัลลอฮฺใกล้จะทำให้เกิดการแพร่หลายแก่พวกเขาจากการลงทัณฑ์ของพระองค์”
(บันทึกโดย Abū Dāwūd, 2000: 2775 และ al-Tirmidhiy, 2001: 2094, 2983)

ความหมายของหะดีษนี้คือ หากมนุษย์ไม่ช่วยกันละอวอะฮฺตักเตือนผู้อื่นในสิ่งที่ไม่ชอบแล้ว อัลลอฮฺ ﷻ ก็จะลงโทษชนเหล่านั้นอย่างแพร่หลาย ดังนั้นการละอวอะฮฺเป็นสิ่งที่จำเป็นที่เราทุกคนจะต้องถือปฏิบัติหน้าที่ที่สำคัญนี้ และอัลลอฮฺ ﷻ จะทรงทำให้ความสันติสุขเกิดขึ้นบนหน้าแผ่นดิน

1.2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.2.3.1 เอกสาร

1) มุฮัมมัด อะหฺมัด มัจญฺดุลมาลาลา และ มุฮัมมัด อับดุลฟัดล อิบรอฮีม (Muhammad Ahmad Jād al-Maulā/Muhammad Abū al-Fadl Ibrāhim, 2000: 16-22) ได้เขียนหนังสือชื่อ **Qisaṣ al-Qur’ān** เป็นงานเขียนที่เล่าเกี่ยวกับเรื่องราวที่กล่าวถึงในอัลกุรอาน และในหนังสือเล่มนี้ยังได้เขียนเกี่ยวกับชิ วประวัติของท่านนบีมุหฺมัด ﷺ กับการละอวอะฮฺประชาชาติของท่าน ซึ่งต้องใช้ความอดทนอย่างมากมาย เป็นเพราะความดีอื่น และปฏิเสธความถูกต้อง ท่านก็ยัง

⁷ วันกิยามะฮฺ หมายถึง วันแห่งการฟื้นคืนชีพมนุษย์เพื่อทำการสอบสวน (Sha‘ban ‘Abd al-‘Ātiy ‘Utiyyah/Aḥmad Ḥamid Ḥusīn,2008: 796)

ยื่นหยัดบนแนวทางที่ถูกต้อง เพื่อเผยแพร่งานคอะวะฮ์ของท่านด้วยระยะเวลาที่ยาวนานถึง 950 ปี จากบททดสอบที่มากมาย ทั้งความดีอันของประชาชาติของท่าน และการปฏิเสธ ศรัทธาจากภรรยา และบุตรของท่าน กระนั้นก็ตามท่านก็ยังอดทน ยืนหยัด จนกระทั่งการช่วยเหลือของอัลลอฮ์ ﷻ ได้มาถึงและท่านเป็นหนึ่งในหมู่ผู้ชอบคุณ

2) **อิมนุ กะษิรฺ อิมาดุดดีน อิสมาอิล อิบนุ กะษิรฺ อัลดิมชกียฺ** ('Imād al-Dīn Ismā'īl ibn Kathīr al-Dimashqiy, 2006: 458-462) ได้เขียนหนังสืออรรถาธิบายอัลกุรอานชื่อ **Tafsīr al-Qur'an al-Azīm** ท่านได้เขียนตัฟซีรฺ บิลมะอ์ยฺฮฺ ซึ่งเน้นหนักในการอรรถาธิบายอายะฮ์อัลกุรอานด้วยอายะฮ์อัลกุรอานหรือหะดีษ โดยในสุเราะฮ์ฮุญุ่ ได้กล่าวถึงเหตุ การณ์การประจันหน้าระหว่าง ท่านนบีนุหฺ ﷺ และกลุ่มชนของท่าน ความอดทนในการคอะวะฮ์เป็นเวลานาน รวมทั้งได้กล่าวถึงทักษะของอูละมาอ์ในการอรรถาธิบายอายะฮ์บางอายะฮ์ด้วย

3) **ฟัตฮี มุฮัมมัด มุฮัมมัด เฆาะริบ** (Fathī Muhammad Muhammad Gharrīb, 1997: 83-107) ได้เขียนหนังสือ **al-Amr bi al-Ma'rūf wa al-Nahy 'an al-Munkar fī Dū' al-Qur'an al-Karīm** เป็นหนังสือที่ผู้เขียนพยายามสื่อ และอธิบายเกี่ยวกับความสำคัญของการเชิญชวนผู้คนสู่การทำความดี และห้ามปรามสิ่งที่ไม่ดีงามทั้งหลาย และสื่อถึงความยิ่งใหญ่หรือข้อดีของบุคคลที่มีคุณลักษณะดังกล่าว และได้กล่าวถึงการเชิญชวนของอัลกุรอานสู่คุณลักษณะดังกล่าว รวมถึงกฎเกณฑ์และ หลักการของการเชิญชวนผู้คนสู่หนทางที่ถูกต้องและหลีกเลี่ยงจากสิ่งไม่ดีทั้งหลาย มารยาทของ การเป็น นักดาอีย์ที่ดี และบทลงโทษสำหรับผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามคุณลักษณะดังกล่าว และได้ยกตัวอย่างการคอะวะฮ์ของท่านนบีนุหฺ ﷺ และท่านนบีอิบรอฮีม ﷺ

4) **อะฟาฟ อะลียฺ อันนัจจาร์** ('Afaaf 'Aliy al-Najjār, 2009: 17-36) ได้เขียนหนังสือ **Namāzīj min jidal Uhi al-'Azm ma'a Umamihim** เป็นหนังสือที่เขียนเกี่ยวกับการโต้ตอบของประชาชาติในสมัยต่างๆต่อศาสนทูตของอัลลอฮ์ พร้อมทั้งยกตัวอย่างการโต้ตอบระหว่างท่านนบีนุหฺ ﷺ กับกลุ่มชนของท่าน ท่านนบีอิบรอฮีม ﷺ กับกลุ่มชนของท่าน ท่านนบีมุซา ﷺ กับกลุ่มชนของท่าน ท่านนบีอิซา ﷺ กับกลุ่มชนของท่าน และระหว่างท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ กับกลุ่มชนของท่าน ซึ่งการโต้ตอบของบรรดานบีดังกล่าวสามารถเป็นตัวอย่างให้กับนักดาอีย์ทั้งหลายให้อุดหนุน และยืนหยัดในการคอะวะฮ์เพื่ออัลลอฮ์ ﷻ

5) **มุฮัมมัด อะลี ยี อัศศอบูนียี** (Muhammad ‘Aliy al-Sābūniy, 1981: 449-455) ได้เขียนหนังสือ **Şafwah al-Tafāsir** เป็นหนังสือ อรรถาธิบายอัลกุรอาน ซึ่งได้ อรรถาธิบาย สุเราะฮ์ฮุญุ โดยการเริ่มต้นกล่าวถึงสุเราะฮ์ฮุญุโดยรวม ความเป็นมาของสุเราะฮ์ฮุญุ การเริ่มต้นของสุเราะฮ์ เรื่องราวในสุเราะฮ์ และการจบสุเราะฮ์ รวมถึงการให้การอรรถาธิบาย สุเราะฮ์โดยรวม ศิลปะการใช้ภาษา ความเหมาะสมในแต่ละอายะฮ์ เป็นต้น

6) **มุฮัมมัด สัยยิด ฏอนฏอวียี** (Muhammad Sayyid Ṭantāwiy, n.d.: 109-126) ได้เขียนหนังสือ **al-Tafsir al-Wasit li al-Qur’ān al-Karīm** ซึ่งเป็นหนังสือ อรรถาธิบายอัลกุรอานร่วมสมัยและท่านเองเคยเป็นอธิการบดีมหาวิทยาลัยอัลอัซฮัร ประเทศอียิปต์ โดยงานเขียนนี้ได้เน้นการอรรถาธิบายอัลกุรอานตามหลักภาษา (นะหฺว) เริ่มต้นโดยการกล่าวถึง ความเป็นมาของสุเราะฮ์ การเริ่มต้นของสุเราะฮ์จนถึงท้ายสุเราะฮ์ ได้เล่าเกี่ยวกับการ คอะวะฮ์ของท่านนบีฮุญุ ﷺ ต่อกลุ่มชนของท่าน และวิธีการคอะวะฮ์บางครั้งด้วยการกระตุ้นโดยการเอ่ยถึง ผลตอบแทนสำหรับผู้ศรัทธา เป็นต้น และบางครั้งก็กล่าวถึงบทลงโทษสำหรับผู้ ที่ปฏิเสธศรัทธา และบางครั้งกล่าวถึงความสามารถของอัลลอฮ์ ﷻ และความยิ่งใหญ่ของพระองค์ เป็นต้น

7) **สัยยิด ฏอบ** (Saiyid Qutb, 1977: 3705-3718) ได้เขียนหนังสือ อรรถาธิบายอัลกุรอาน **Fi Zilal al-Qur’ān** ซึ่งเป็นหนังสืออรรถาธิบายที่เน้น ด้านสังคม ท่านเป็น นักเขียน นักคอะวะฮ์ที่ร่วมสมัย มีผลงานด้านการเขียนหนังสือมากมาย ส่วนในงานเขียนเล่มนี้ท่าน ได้กล่าวถึงเรื่องราวของท่านนบีฮุญุ ﷺ กับกลุ่มชนของท่าน การเป็นนักคอะวะฮ์ที่ดีของ ท่านนบีฮุญุ ﷺ การกล่าวถึงสังคมในยุคนั้น และจบท้ายด้วยการกล่าวถึงความพยายาม อดทนและ ต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮ์ ﷻ ในการทำหน้าที่คอะวะฮ์และเป็นแบบ บอย่างให้กับประชาชาติรุ่น ต่อมา

1.2.4 งานวิจัย

1) **อัสอุม ซุฮุด** (‘Iṣām zuhd, 2005) ได้เขียนวิทยานิพนธ์ชื่อ **Uṣūl al-Da’wah al-Islāmiyyah fi Sūrah Nūh** พบว่าเป็นงานวิจัยที่เขียนเกี่ยวกับการคอะวะฮ์ของท่าน นบีฮุญุ ﷺ ในสุเราะฮ์ฮุญุ ในมุมมองกว้าง และเน้นหนักเกี่ยวกับ การคอะวะฮ์โดยทั่วไป ความหมายของการ คอะวะฮ์ หลักฐานจากอัลกุรอานและหะดีษ ความสำคัญ และผลดีของการ คอะวะฮ์ การกล่าวถึง สุเราะฮ์ฮุญุ และเรื่องราวที่เกิดขึ้นในสุเราะฮ์ฮุญุ อีกทั้งยัง กล่าวถึงการคอะวะฮ์ที่ดีจะต้องมีหัวข้อใน

การละอวอะฮ์ มีนัคดาอียะ มีมัจอูย (ผู้ถูกละอวอะฮ์) และวิธีการละอวอะฮ์ อีกทั้งยังได้บ่งชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของงานละอวอะฮ์ที่จำเป็นสำหรับประชาชาติมุสลิม

2) **หัสซาน มุฮัมมัด हुสึน ซัฆล** (Hassān Muhammad Husīn Zaghl, 2008) ได้เขียนวิทยานิพนธ์ชื่อ **Shaksiyyah Nūh Alaihi al-Salām fi al-Qur’ān al-Karīm** พบว่าเป็นงานวิจัยที่เขียนเกี่ยวกับคุณลักษณะของท่านนบีนุหฺ عليه السلام ในอัลกุรอาน โดยได้กล่าวถึงชีวประวัติของท่านนบีนุหฺ عليه السلام คุณลักษณะและคุณสมบัติของท่าน ความสัมพันธ์ของท่านกับบรรดานบีและกลุ่มชนก่อนหน้า และหลังจากท่าน กลุ่มชนของท่านนบีนุหฺ عليه السلام การปฏิเสธศรัทธาและจุดจบของผู้ปฏิเสธศรัทธาจากกลุ่มชนของท่าน การละอวอะฮ์ของท่าน ผลจากการละอวอะฮ์และประโยชน์ที่ได้รับจากเรื่องราวของท่าน

3) **กอนีตะห์ บุงอตาหยง**, 2550 ได้เขียนวิทยานิพนธ์ชื่อ **ญีฮาด เบ็น มุฮัมหมัด** กับงานละอวอะฮ์ตามแนวทางสะลัฟในจังหวัดชายแดนใต้ พบว่าเป็นงานวิจัยที่เขียนเกี่ยวกับรูปแบบแนวทาง วิธีการ และหลักสูตรงานละอวอะฮ์ของ ญีฮาด เบ็น มุฮัมหมัด ในจังหวัดชายแดนใต้ อุปสรรค และผลจากการละอวอะฮ์ตามแนวทางสะลัฟ ซึ่งจุดเริ่มต้นการละอวอะฮ์ของท่านที่เมืองมักกะฮ์ ประเทศซาอุดีอาระเบีย โดยให้หลักสูตรการสอนครอบคลุมเกือบทุกสาขาวิชา ส่วนการละอวอะฮ์ของท่านที่จังหวัดชายแดนใต้ครอบคลุมเกือบทุกส่วนของงานละอวอะฮ์

4) **อับดุลการีม มะฆา**, 2552 ได้เขียนวิทยานิพนธ์ชื่อ **al-Manhaj al-Da’wiyy li Kalil al-Rahmān Ibrahim عليه السلام fi Dū’ al-Wahy al-Ilāhī Sūrah al-Anbiya’ Namūdhajan** (แนวทางการละอวอะฮ์ของนบีมูฮัมมัด عليه السلام ในคัมภีร์อัลกุรอาน กรณียศึกษาในซูเราะฮ์อัลอัมบียาฮ์) พบว่าเป็นงานวิจัยที่เขียนเกี่ยวกับความสำคัญของซูเราะฮ์อัมบียาฮ์ ชีวประวัติของท่านนบีมูฮัมมัด عليه السلام และเน้นหนักเกี่ยวกับการละอวอะฮ์ของท่านที่กล่าวถึงในซูเราะฮ์อัลอัมบียาฮ์ ซึ่งเป็นแนวทางหนึ่งและแบบอย่างให้กับนัคดาอียะในปัจจุบัน

5) **มุฮัมมัด ฮันหมาน**, 2550 ได้เขียนวิทยานิพนธ์ชื่อ **การศึกษาวิเคราะห์หลักจริยธรรมในซูเราะฮ์อัลหุญรอต** เป็นงานวิจัยที่เขียนเกี่ยวกับ หลักจริยธรรมต่างๆในซูเราะฮ์อัลหุญรอต การกล่าวถึงความหมาย ความสำคัญ ต้นแบบ และประเภทของจริยธรรม ความเป็นมา และความสำคัญของซูเราะฮ์อัลหุญรอต เนื้อหาโดยรวมของซูเราะฮ์อัลหุญรอต และคุณลักษณะจริยธรรมต่างๆในซูเราะฮ์อัลหุญรอต

6) นูรุดดีน อับดุลเลาะฮ์ ดากอฮา (Noordin Abdullah dagorha, 1998) ได้เขียนวิทยานิพนธ์ชื่อ **Dakwah Islamiah Di Selatan Thailand : Suatu Kajian Tentang Perkembangannya Antara Tahun 1960-1991 M** (การละอะฮ์อิสลามในจังหวัดแดนใต้ กรณีศึกษา พัฒนาการละอะฮ์ ระหว่างปี ค.ศ. 1960-1991) ค้นพบว่าเป็งานวิจัยที่เขียนเกี่ยวกับการละอะฮ์ โดยทั่วไป ความหมายของงาน ละอะฮ์ ประเภท หุกุม และเป้าหมายของงานละอะฮ์ รวมถึงอุปสรรคต่างๆที่นักดาอีย์ต้องเผชิญ สำหรับกรณีศึกษาของวิจัยนี้คือการกล่าวถึงงานละอะฮ์ในจังหวัดชายแดนใต้ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ยุค คือ ก่อนปี ค.ศ. 1960 และช่วงปี ค.ศ. 1960-1991

สำหรับงานวิจัย ผู้วิจัยจะศึกษาต่า งกันกับงานวิจัยข้างต้น โดยผู้วิจัยต้องการศึกษาชีวประวัติของท่านนบีฮุ ﷺ ความสำคัญของสุเราะฮ์ฮุญุ และ เน้นหนักด้านเทคนิคการละอะฮ์ของท่านนบีฮุ ﷺ ในสุเราะฮ์ฮุญุ โดยเฉพาะ วิธีการของท่านในการละอะฮ์เพื่อ สามารถนำมาปรับใช้เพื่อการละอะฮ์ในอนาคตต่อไป

1.3 วัตถุประสงค์

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

- 1.3.1 เพื่อศึกษาชีวประวัติของท่านนบีฮุ ﷺ
- 1.3.2 เพื่อศึกษาถึงความสำคัญของสุเราะฮ์ฮุญุ
- 1.3.3 เพื่อศึกษาเทคนิคการละอะฮ์ของท่านนบีฮุ ﷺ ในสุเราะฮ์ฮุญุ

1.4 ความสำคัญและประโยชน์ของการวิจัย

การศึกษาวิเคราะห์เทคนิค การละอะฮ์ของท่านนบีฮุ ﷺ ในสุเราะฮ์ฮุญุ เป็นการศึกษาเชิงวิเคราะห์รูปแบบและวิธีการในการละอะฮ์ของท่านนบีฮุ ﷺ ที่ต้องต่อสู้ อดทนและเสียสละทั้งกลางวันและกลางคืน ทั้งโดยทางลับและเปิดเผย แต่ด้วยความดีอีร้นและปฏิเสธศรัทธาของประชาชาติของท่าน ทำให้ท่านต้องทำหน้าที่ ละอะฮ์เป็นเวลาอันยาวนาน ผู้วิจัยคาดว่าจะได้รับประโยชน์จากการศึกษาวิจัย ดังนี้

- 1.4.1 ได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับชีวประวัติของท่านนบีฮุ ﷺ
- 1.4.2 ได้รับความรู้ความเข้าใจถึงความเป็นมาและความสำคัญของสุเราะฮ์ฮุญุ

- 1.4.3 ได้เรียนรู้ถึงเทคนิคการคะอะฮุซของนบีนูหฺ ﷺ ตามนัยแห่งสุเราะฮุซนูหฺ
- 1.4.4 ได้เรียนรู้ถึงวิธีการคะอะฮุซของท่านนบีนูหฺ ﷺ
- 1.4.5 ได้องค์ความรู้ที่เป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัยและผู้อ่าน อีกทั้งเป็นข้อมูล สำหรับผู้สนใจที่จะศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเทคนิคการคะอะฮุซของท่านนบีนูหฺ ﷺ ในโอกาสต่อไป

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาวิเคราะห์เทคนิค การคะอะฮุซของท่านนบีนูหฺ ﷺ ในสุเราะฮุซนูหฺ โดยกำหนดขอบเขตในการวิจัย ดังนี้

- 1.5.1 ศึกษาวิเคราะห์ เฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเทคนิค การคะอะฮุซของท่าน นบีนูหฺ ﷺ ในสุเราะฮุซนูหฺ

1.6 ข้อตกลงเบื้องต้น

ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดข้อตกลงเบื้องต้นดังนี้

- 1.6.1 ในการแปลความหมายอายะฮ์อัลกุรอานเป็นภาษาไทย ผู้วิจัยใช้คัมภีร์ อัลกุรอานฉบับแปลความหมายภาษาไทยโดยสมาคมนักเรียนเก่าอาหรับประเทศไทย พิมพ์โดยศูนย์ กษัตริย์พะฮัดเพื่อการพิมพ์อัลกุรอาน แห่งนครมะดีนะฮ์ ฮ.ศ.1419
- 1.6.2 การปริวรรต อักษรอาหรับ- ไทย ผู้วิจัยใช้ของวิทยาลัยอิสลาม ศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
- 1.6.3 การอ้างอิงตัวบทอัลกุรอาน ผู้วิจัยอ้างอิงสุเราะฮุซ และอายะฮ์ไว้ด้านหลัง ของทุกตัวบทในเนื้อหา
- 1.6.4 การอ้างอิงตัวบทหะดีษ ผู้วิจัยอ้างอิงแหล่งที่มาโดยระบุปีที่พิมพ์ หมายเลขหะดีษไว้ด้านหลังหะดีษ
- 1.6.5 ข้อมูลที่ได้จากเอกสาร งานวิจัย หนังสือหรือตำราต่างๆ ที่มีใช้อัลกุรอาน และอัลหะดีษ ผู้วิจัยจะอ้างถึงด้วยวิธีการเขียนแบบนาม- ปี โดยมีชื่อผู้แต่ง ปีที่พิมพ์ และเลขหน้าที่ ใช้อ้างอิง ในเครื่องหมายวงเล็บ ซึ่งจะใช้ปีคริสตศักราชสำหรับหนังสือต่างประเทศ
- 1.6.6 ในการแปลตำราหนังสือและเอกสารต่างๆ ที่เป็นภาษาต่างประเทศเป็น ภาษาไทย ผู้วิจัยจะแปลความหมายโดยรวมและจะรักษาความหมายของข้อความเดิมไว้ให้มากที่สุด

1.6.7 การอธิบายศัพท์ที่เห็นว่าสำคัญหรือค่อนข้างยาก ซึ่งถูกกล่าวไว้ใน การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะอธิบายไว้ที่เชิงอรรถ

1.6.8 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ดังนี้

1) ﴿...﴾ อ่านว่า สุบหานะฮฺ วะตะอาลา เป็นคำสรรเสริญต่อเอกองค์อัลลอ ฮฺ แปลว่า อัลลอฮฺ ผู้ทรงมหาบริสุทธิ์

2) ﴿...﴾ อ่านว่า ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสลัลม เป็นพรภานาที่ชาวมุสลิมกล่าวแต่ ท่านนบีมุฮัมมัด ซึ่งมีความหมายว่า ขออัลลอฮฺโปรดประทานพรและความสันติสุขแก่ท่านด้วย เทอญ

3) ﴿...﴾ อ่านว่า อะลัยฮิส สลาม เป็นพรภานาที่ชาวมุสลิมกล่าวแต่ บรรดานบีท่านอื่น ๆ นอกจากนบีมุฮัมมัด ซึ่งมีความหมายว่า ขออัลลอฮฺทรงประทานความสันติสุขแก่ท่านด้วย เทอญ

4) ﴿...﴾ อ่านว่า เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮฺ เป็นพรภานาที่ชาวมุสลิมกล่าวแต่บรรดา เสาะหาบะฮฺ (สาวกของท่านนบีมุฮัมมัด ﴿...﴾) แปลว่า ขออัลลอฮฺทรงยอมรับในตัวของพวกเขาเถิด

5) ﴿.....﴾ คือ สัญลักษณ์ใช้กำกับอายะฮฺอัลกุรอาน

6) ((.....)) คือ สัญลักษณ์ใช้กำกับสำนวนของหะดีษ

7) “.....” คือ สัญลักษณ์ใช้กำกับความหมาย ของอัลกุรอาน ความหมายของ หะดีษ คำพูดของปราชญ์

1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ

เทคนิค หมายถึง ศิลปะ หรือกลวิธีเฉพาะเรื่องนั้นๆ ซึ่งในที่นี้หมายถึง รูปแบบ หรือวิธีการที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะในการคะอะวะฮฺ

คะอะวะฮฺ โดยทางภาษา หมายถึงการร้องเรียก การประกาศ การสนับสนุนสิ่ง หนึ่งๆ การพยายามทั้งในด้านคำพูด หรือการกระทำและการปฏิบัติ เพื่อเรียกร้องสู่ความเชื่อหรือ แนวทางหนึ่ง หรือการขอ ในภาษาทางวิชาการคือ การเชิญชวนมนุษย์สู่หนทางอันเที่ยงตรง และห่างจากหนทางอันมีคมน โดยใช้คำพูดและการกระทำเป็นสื่อให้ถึงจุดมุ่งหมายและ วัตถุประสงค์

นบี หมายถึง ผู้ที่ได้รับการเลือกสรรจากพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ให้เป็นผู้ที่รับคำสั่งสอนจากพระองค์มาถือปฏิบัติตน และนำไปเผยแพร่แก่ผู้อื่น ท่าน นบีนุหฺ ﷺ เป็นศาสนทูตของอัลลอฮ์ และเป็นเราะสูลท่านแรกที่ถูกส่งลงมาให้กับประชาชาติบน โลกนี้

สุเราะฮ์ โดยทางภาษา หมายถึง แถว หรือที่กั้น ในภาษาทางวิชาการคือ การแบ่งใจความอัลกุรอานออกเป็นตอนๆ กล่าวคือเป็นบท หรือเป็นส่วน โดยแยกจากตัวบทที่อยู่ก่อนหน้า และตามหลังกัน สุเราะฮ์ในอัลกุรอานมีทั้งสิ้น 114 สุเราะฮ์ และสุเราะฮ์นุหฺ เป็นสุเราะฮ์ที่ 71 ในจำนวนสุเราะฮ์ทั้งหมดของอัลกุรอาน

1.8 วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยได้มีวิธีการวิจัย ดังนี้

1.8.1 รูปแบบการวิจัย

งานวิจัยชิ้นนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงพรรณนา โดยจะเก็บข้อมูลจากเอกสารต่างๆ ตำรา และงานวิจัยต่างๆ

1.8.2 แหล่งข้อมูล

งานวิจัยครั้งนี้ เป็นงานวิจัยเอกสารจากแหล่งข้อมูลที่สำคัญคือ

1) แหล่งปฐมภูมิ ดังนี้

1.1 หนังสือที่เกี่ยวข้องกับชีวประวัติของท่านนบีนุหฺ ﷺ เช่น Qasas al-Anbiyā' ของ Ibn Kathīr และ Qisaṣ al-Qur'ān ของ Muhammad Ahmad Jād al-Maulā/Muhammad Abū al-Fadl Ibrāhim เป็นต้น

1.2 หนังสือตีพิมพ์ (หนังสือตีพิมพ์ปริลิมินารี)⁸ เช่น Jāmi' al-Bayān fi Tafsīr al-Qur'ān ของ al-Ṭabariy, Tafsīr al-Qur'ān al-Azīm ของ Ibn Kathīr เป็นต้น และ (หนังสือตีพิมพ์ปริวรรต)⁹ เช่น Fi Zilāl al-Qur'ān ของ Saiyid Quṭb, Tafsīr al-Fakhr al-Rāziy al-Mushtahīr bi al-Tafsīr al-Kabīr wa Mafāṭih al-Ghaib ของ al-Rāziy เป็นต้น โดยอ้างอิงถึงอายะฮ์ต่างๆที่เกี่ยวข้องกับแนวทางการคอะฮ์ของท่านนบีนุหฺ ﷺ และอายะฮ์ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหา

1.3 อัลหะดีษ ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาการคอะฮ์ โดยจะ ยึดหะดีษที่เป็นอัลเศาะหาหฺ เช่น Sahīh al-Bukhāriy, Sahīh Muslim ที่เป็นอัศสุนัน เช่น Sunan al-Tirmidhiy, Sunan Abī Dāwūd เป็นต้น และที่เป็นอัลมะसानีด เช่น Musnad al-Imām Ahmad เป็นต้น

⁸ การอรรถาธิบายอัลกุรอาน โดยการยึดเอาหลักฐานที่ชัดเจนจากอัลกุรอานและหะดีษในการอธิบาย

⁹ การอรรถาธิบายอัลกุรอาน โดยการใช้ความคิดความเข้าใจของนักอรรถาธิบายเอง

2) แหล่งทุติยภูมิ

2.1 หนังสือหรือเอกสารที่เกี่ยวข้องกับชีวประวัติของนัก อรรถาธิบาย อัลกุรอานหรือชีวประวัติของผู้เล่าหะดีษ และผู้รายงานหะดีษ

2.2 หนังสือการอรรถาธิบายหะดีษที่อธิบายเกี่ยวกับการศึกษาวิเคราะห์ในเรื่อง การคะอะฮะฮ์

3) แหล่งตติยภูมิ

3.1 หนังสือพจนานุกรมอธิบายศัพท์ภาษาอาหรับ ที่เป็นภาษาอาหรับ ภาษามลายู และภาษาไทย

3.2 หนังสือการใช้ศัพท์เทคนิคต่างๆทางวิชาอัลกุรอาน (Mu'jam al-Maudū'āt al-Qur'ān)

3.3 หนังสือคำศัพท์ในอัลกุรอาน (al-Mu'jam al-Mufāhras li al-alfāz al-Qur'ān al-Karīm)

1.8.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

งานวิจัยนี้เป็นงานที่ต้องใช้ความละเอียดอ่อนและระมัดระวัง เพราะเป็นหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับอัลกุรอาน ดังนั้นการเก็บรวบรวมข้อมูลจึงต้องใช้หลักเกณฑ์และแนวทางที่ถูกต้อง ดังนี้

1) รวบรวม และเรียบเรียงข้อมูลที่ได้ศึกษามาตามขั้นตอนต่อไปนี้

1.1 รวบรวมอายะฮ์อัลกุรอานและหะดีษที่เกี่ยวข้องกับกา รคะอะฮะฮ์ และเทคนิคการคะอะฮะฮ์ของท่านนบีฮุ ﷺ

1.2 รวบรวมชีวประวัติของท่านนบีฮุ ﷺ และงานคะอะฮะฮ์ของท่าน

1.3 รวบรวมทัศนะของบรรดาอุละมาอ์ตัฟซีร (ไม่ว่าจะเป็นตัฟซีรบิลมะอูรูร หรือตัฟซีรบิรรออูย) และทัศนะของอุละมาอ์หะดีษ

2) รวบรวมแนวทางและหลักการต่างๆที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าที่ใช้ในการอธิบายหรือตฺรฎีหฺ (การให้น้ำหนักหลักฐาน)

1.8.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจะใช้หลักการดังนี้

- 1) หลักอรรถศาสตร์ ผู้วิจัย ใช้หลักการ ตัฟสีร์บิลมะอูรูร หมายถึง การอธิบายอัลกุรอานโดยยึดเอาหลักฐานที่ชัดเจนที่สุดในการอธิบาย
- 2) หลักอรรถศาสตร์ หะดีษ ผู้วิจัยจะยึด หะดีษเศาะหี้หุ ( )¹⁰ หะดีษหะสัน ( )¹¹ เท่านั้นในการประกอบการอธิบาย เพื่อยืนยันความถูกต้อง ส่วน หะดีษญะอะอีฟ ( )¹² นั้นจะใช้อ้างอิงเฉพาะ บางกรณีเท่านั้น ถึงอย่างไรก็ตาม เมื่อมีความขัดแย้งระหว่างหะดีษด้วย กัน ทั้งด้านเนื้อหาหรือระดับของหะดีษ ผู้วิจัยจะยึดเอาหะดีษที่มีระดับเหนือกว่าเสมอ
- 3) หลักการ ประวัติศาสตร์ ผู้วิจัยใช้หนังสือที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ในการนำเสนอข้อมูลที่ยืนยันเกี่ยวกับท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ และการละอวะฮ์ของท่าน

¹⁰ หมายถึง หะดีษที่มีสายรายงานติดต่อ กัน ผู้รายงานเป็นผู้มีคุณธรรม มีความจำดีเชื่อมตั้งแต่ผู้รายงานคนแรกจนถึงท่านเราะสูล ﷺ ไม่มีความบกพร่อง หรือขัดแย้งกับลักษณะของหะดีษที่มีความเชื่อถือได้มากกว่า

¹¹ อัสสุยฎีอี กล่าวไว้ว่า ความหมายของหะดีษเศาะหี้หุและหะดีษหะสันนั้นเหมือนกันทุกอย่าง นอกจากเรื่องความจำที่หะดีษหะสันจะดีกว่า

¹² หมายถึง หะดีษที่ขาดเงื่อนไขประการหนึ่งประการใด หรือหลายประการอันเป็นที่ยอมรับจากชนิดของหะดีษเศาะหี้หุและหะดีษหะสัน